

ærebe Taleren befundet sig i Misforstaaelse. Lægen har en naturlig Pligt til at hjælpe og sætte sin Kunst i Anvendelse, og denne Pligt paahviler ham ikke blot, naar han er ansat som Embedslæge, men ogsaa som privat praktiserende Læge ifølge den Erklæring, han afgiver selve den Dag, han faaer jus practicandi. Enhver Læge afgiver en Forsikring om, at han vil hde de Syge, som derom henvende sig til ham, sin Hjælp, og det er en almindelig Forudsætning for hele Lægevirkfomheden, at Lægen ikke vælger, hvilke Patienter han vil tage under Behandling, men at han, naar ingen andre Læger ere tilstede, yder sin Hjælp. Naturligvis kan man ikke sige, at Lægen i ethvert Tilfælde er ubetinget pligtig til at handle, men kun hvor hans Opfattelse af Kunsten stiller noget Middel i Udsigt. Naar en Læge kaldes til en Mand, som har et farligt chirurgisk Tilfælde, og der er Spørgsmaal om en Amputation, om at sætte en Arm eller et Been af, da har han ikke Lov til at sige: det har jeg Intet at gjøre med, gaa til min Nabo, som boer 3 Mil herfra, eller: jeg vil opsætte det og betænke mig til imorgen; thi det er hans Pligt efter bedste Skjøn at handle, at sætte sin Kunst i Udøvelse. Det har han lovet den Befolkning, i hvis Midte han nedsatte sig; det har han lovet den første Dag, han fik Lov til at praktisere. Derfor er der et aldeles forskjelligt Grundlag for Bedømmelsen af den autoriserede Læges Færd i hvert enkelt Tilfælde og den ikke autoriserede Læges. Men naar jeg siger, at der er en forskjellig Grundvold for Bedømmelsen, saa siger jeg dog slet ikke dermed, at Straffen skal være lettere for hiin end for denne; tværtimod bliver efter den nugældende Lovgivning Straffen mangfoldige Gange større for den autoriserede Læge; thi hvad Betydning har det for Kvassalveren, at han idømmes Straf? Det er jo anført til Forsvar for Lovudkastet, at Forsølgelser og Straf skaffe ham større Praxis, men jeg kan forsikre, at, naar en autoriseret Læge drages til Ansvar og af Domstolene ifølge Sundhedscollegiets Erklæring ikjendes Straf for at have begaaet en Kunstforseelse, da vil det ikke komme ham tilgode i hans Praxis, men træffe ham overordentlig haardt. En misbilligende Erklæring over en

Læges Færd, der offentliggjøres af Sundhedscollegiet, er for ham en hundrede Gange haardere Straf end en Bøde af 4 Rd. for en uautoriseret Læge, og rammer det en offentlig ansat Læge, bliver der Spørgsmaal for ham om Embedsfortabelse, enten ligesom ifølge Dom, eller fordi han, om han end ikke bliver dømt fra sit Embede, dog mister den Tillid hos Befolkningen, som er nødvendig for ham som Embedsmand. Derfor har jeg fremhævet, at disse to Forhold hvile paa forskjellige Grundlag og bør ordnes forskjelligt, og det er i mine Tanker uforsvarlig letsindigt, naar man, idet man omtaler det Værn, der opstilles mod de i Almindelighed letsindige Kvassalvere, strax siger: jeg ønsker, at de autoriserede Læger maae blive satte i samme Stilling, bedømte efter samme Princip. Begaaer den autoriserede Læge Feil, kan han straffes og straffes meget haardt.

Fischer: Det var det ærebe 7de Kjøbenhavnske Medlems (David) Udtalelse, der bragte mig til at begjære Ordet, men da det ærebe Medlem allerede for en Deel er imødegaaet af det ærebe 6te Medlem for Kjøbenhavn (Bloug), skal jeg være ganske kort. Det ærebe 7de Medlem for Kjøbenhavn bemærkede, at det var en blot og bar Paastand af os, at Lægevirkfomhedens Frigivelse vilde ødelægge Kvassalveriet, og mod denne Paastand stillede det ærebe Medlem en anden Paastand. Med Hensyn hertil vil jeg blot gjøre opmærksom paa, at hvad det ærebe Medlem saaledes opstillede, ogsaa var en blot og bar Paastand, imedens vi Andre dog havde forsøgt at give Grunde. Det ærebe Medlem sagde, at Kvassalveriet havde blomstret tidligere, at man derfor havde fundet det nødvendigt at give en Lov derimod, og at dette vidnede mod vor Opfattelse. Dette vilde kun kunne gjælde, naar det ærebe Medlem var istand til at anstille en Sammenligning mellem Forholdene i det Hele for 1794 og efter den Tid (David: Jeg har ikke talt et Ord derom!). Jeg kan ikke forstaae det ærebe Medlems Dyring, ellers vilde jeg gjerne tage Hensyn dertil. Jeg siger altsaa, at det ærebe Medlems Paastand kun faaer bevissende Kraft, naar han anstiller en saadan Sammenligning mellem Forholdene for 1794